Publicerad 2011-02-04 09:14 av Knickedick

Skogens väsen

Lätta fötter vidrör marken,
smyger fram med bara ben.
Mjuka händer smeker barken,
böjer långsamt ner en gren.
Kvist som rister,
gren som brister,
uppspärrade ögongluggar,
skrämda spanar,
gren från granar
resten av gestalten skuggar.

Tittar nyfiket på gläntan,
nyfiket men ändå skyggt.
Luften darrar av förväntan,
ibland granar är det tryggt.
Gren som störde,
nå'n som rörde
vid den, blev en så'n kontrast.
Allt var stilla,
oljud illa,
oväsen då grenen brast.

Sedan åter tyst bland stammar,
som om ljudet tömdes bort,
liksom stjärnfall himlen flammar
strax därefter glömdes bort.
Ljud som släcktes,
vinden väcktes,
nu är vinden allt man hör.
Bakgrundsbrusar,
vind som susar
är det enda ljud som stör.

Kanske var det bara flimmer?
Kanske hördes inget ljud?
Gestalten var ett skuggans skimmer,
klädd i silvergranens skrud?
Under trädet
blott finns klädet

kvar av allting som jag såg.
Ibland stenar,
ris och grenar
var det enda som där låg.

Jag kan därför bara gissa,
att jag bara sett en syn.
Att jag hörde något fnissa
nere ifrån skogens bryn.
Väsenskillnad
från inbillad
någon, som har drivit gäck.
När det hände,
nå't jag kände
efteråt är allting väck.

Texten är utskriven från Poeter.se
Författaren Knickedick med Poeter.se id #29236 innehar upphovsrätten